

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa L.P.
przeciwko Gminie K.
z udziałem po stronie powodowej interwenienta ubocznego W. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga wskazania na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ramach argumentacji odnoszącej się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, powód stwierdził, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych przez powoda w apelacji, które sprowadzały się do zakwestionowania ustaleń Sadu pierwszej instancji oraz także do zarzutu, że „rozstrzygnięcie Sądu I instancji narusza szereg przepisów prawa procesowego oraz wykracza poza ramy apelacji Powoda”. Powód utrzymywał, że Sąd Apelacyjny pominął również zarzuty obrazy prawa materialnego w związku z niezasadnym przyjęciem, iż zgodnie z prawem doszło do zmiany umowy konsorcjum i powód przejął wszystkie obowiązki objęte umową z pozwaną.

Kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego powód upatrywał w błędnej wykładni art. 509-518 k.c. w „w odniesieniu do wytycznych Sądu Apelacyjnego nakazującego pełną analizę umów cesji pod kątem ich skuteczności i wpływu na możliwość dochodzenia przez Powoda roszczeń wynikających z umowy z dnia 10 czerwca 20008 r.”

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powoda o popełnieniu przez Sąd Apelacyjny powyższych uchybień. Sąd Apelacyjny przytoczył bardzo obszerne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, obejmujące także szczegółowe dane o umowach cesji wierzytelności, które powód zawarł z osobami trzecimi. Stwierdził, że ustalenia te akceptuje w całości, tak samo jako ocenę prawną sprawy przedstawioną przez Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów apelacji powoda skierowanych przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenie dowodów, akcentując, że apelujący prezentuje swoje racje z odwołaniem się do takiej podstawy faktycznej, którą przytaczał w toku postępowania, a która nie znalazła potwierdzenia. Gdy chodzi o ocenę problemu ważności zmiany umowy konsorcjum, to Sąd Apelacyjny zaprezentował swoje stanowisko w tej kwestii na s. 31-33, a zatem nie sposób przyjąć, że do tego zarzutu się nie odniósł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

as]

aj